

Kapitel 1

Tre hændelser

Dette er historien om en mand, der en dag startede et hændelsesforløb, der flere måneder senere kulminerede i en slags seriemord med omvendt fortegn, så at sige. Til hans forsvar skal det siges, at han intet usædvanligt foretog sig. Hvad der skete den dag var blot, at forskellige ting på samme tid kom i bevægelse.

Mandens navn var Angus McFinney, fordi hans far havde været skotte. Af erhverv var han fotograf. Han drev en forretning i Skindergade i det indre København og boede i en lille lejlighed i Holsteinsgade på Østerbro. Han var otteogtredive år gammel og ugift og hverken krævende med hensyn til livets materielle sider eller bekymret i al almindelighed. Ja, i hans omgangskreds, der talte en del jævnaldrende, hinanden ubekendte kvinder, var han ligefrem berygtet for sin sorgløshed og asketiske livsform. Ud over naturligvis sin ganske betydelige tiltrækningskraft. Det, og så sine store hænder.

Tingene begyndte at ske en tidlig tirsdag eftermiddag sidst i maj, da Angus McFinney låste sin forretning, hængte et skilt med *Kommer straks* i vinduet og gik ovenpå med en af de omtalte kvinder til et lokale, han brugte som atelier, men hvor der i det fjerneste hjørne næsten skjult bag skærme, projektorer og fotostativer også var en dør ind til et lille værelse med en seng. Den var beklædt med snehvide og stramt betrukne lagner, for var Angus ikke materialist, så var han dog æstet.

Nu, en time senere, siddende i sengen med ryggen mod sengegavlen, betragtede han kvinden, der var ved at klæde sig på. Merete Berthelsen havde hastigt monteret sin bh, iført sig sine trusser med et svirp, klemte sig i en nederdel, der ville passe til enhver engelsk skolelærerinde, og lynede nu sin bluse i ryggen med en ritsjende, utålmodig lyd. Hendes ansigt, der for mindre end ti minutter siden havde været opløst i en strøm af ubeherskede lyde, var ved at falde tilbage i forretningsmæssige folder, og de røde pletter på halsen var næsten borte. Med hastige bevægelser ordnede hun sit hår foran et lille spejl. Så vendte hun sig mod Angus og sagde endnu en smule stakåndet, at hun ikke vidste, hvornår hun kunne komme igen, men at hun ville ringe, så snart det var muligt.

Angus nikkede. Merete krængede en jakke passende til nederdelen over skulderen, rettede endnu en gang på sit tøj og klappede så gennem atelieret. Et øjeblik senere hørte han gadedøren gå og så hende gennem vinduet krydse gaden med en dokumentmappe under armen og forsvinde rundt om et hjørne.

Hun havde et møde, vidste han. Et vigtigt møde om et kvarter, som hun lige netop kunne nå. Til sin sekretær havde hun sagt, at hun skulle spise frokost med sin klient. Hun havde altså løjet for at være sammen med ham, og frokost havde hun heller ikke fået.

Angus havde kendt Merete Berthelsen i mere end et halvt år. Som adskillige før hende var det begyndt med, at hun en dag var trådt ind i hans butik. Hun var klædt i en gulbrun dragt og havde glat og fyldigt hår. Hun havde brug for et portrætfoto, sagde hun, et kvalitetsfoto, og så gik hun i stå, endnu før hun havde fået sagt, at det gerne måtte koste. Hun var ikke den impulsive type, gættede Angus, men heller ikke den generte, for han mærkede hendes nysgerrige blik og ikke mindst den ganske svage sitren, der straks var mellem dem. Det ville tage et kvarters tid, sagde han, længere, hvis det skulle være perfekt. Hun svarede, at hun altid gik efter det

perfekte, hvorefter de aftalte en tid nogle dage senere.

Som han havde ventet, ankom hun præcis til tiden. Han førte hende op ad trappen til atelierets store spejl og bad hende sætte sig på den drejelige taburet foran skærmen. Så gav han sig til at eksperimentere med lyset og kameraet, fik hende til at løfte hagen og skulderen, smile og se alvorlig ud, rette på håret og tage jakken af, alt imens han fotograferede løs. At fotograferer en kvinde var et højeretisk foretagende, vidste Angus. Da de var færdige, aftalte de en ny tid, hvor hun kunne afhente en cd og de trykte billeder. Hun forsvandt gennem gadedøren med et hurtigt blik over skulderen.

Angus havde tænkt, at man med Merete Berthelsen ikke selv måtte tage det første skridt. Ved det tredje besøg var hun atter nydeligt klædt, men denne gang lukkede hun omhyggeligt døren bag sig, da hun trådte ind i forretningen. Han fandt fotografierne frem, lagde dem på disken og gav sig til at udpege de billeder, der efter hans mening var de bedste. Og så, da deres hænder tilfældigt berørte hinanden, så hun op lige i øjnene på ham og sagde:

“Du er svær at komme uden om, Angus McFinney. Skal du ikke have det der op?”

Hun pegede på skiltet med *Kommer straks*. Angus nøjedes med at nikke, så gjorde han, som hun sagde, låste døren og fulgte efter hende op ad trappen gennem atelieret til værelset med sengen, hvor hun uden videre begyndte at klæde sig af.

Merete Berthelsen havde vist sig at være en krævende elskerinde. Denne første gang var hun en hel lille tiger, der rev i ham og kradsede, der smagte på ham og bed, som mættede hun en længe opsparet sult, som var hun sig en synd bevidst, hun lige så godt kunne udnytte til fulde. Bagefter, da glubskheden var forsvundet, vendte hun ryggen til ham, trak dynen over sig og sagde, at hun ikke plejede at gøre den slags. Angus troede hende, skønt det ingen forskel gjorde for ham. Men da han ville lægge en arm om hende, rystede hun ham af sig og sagde:

“Min mand ville aldrig tilgive mig.”

Det var første og eneste gang, hun havde antydnet en slags fortrydelse. Angus havde ikke troet, at hun ville melde sig igen. Efter en uges tavshed havde han opgivet hende. Men så en formiddag ringede hun pludselig og spurgte, om hun kunne komme forbi ved middagstid, om han var fri der? Angus sagde ja, skønt middagspausen ofte var et travlt tidspunkt. Hun kom til fods fra sit advokatfirma, der kun lå et par gader borte, og ventede i et hjørne, til en kunde havde forladt forretningen. Så gik hun ovenpå, mens Angus låste døren.

Siden havde hun besøgt ham jævnligt. Altid med kort varsel, aldrig mere end en time ad gangen, men altid længe nok. Nogle gange kom hun om morgenen på vej til kontoret. Så havde hun fundet på en undskyldning for at møde sent, og det passede Angus godt, for han åbnede først sin forretning ved ellevetiden. Disse morgener var særligt forbudte, sagde hun ved en bestemt lejlighed, og tilføjede ikke mindre gådefuldt: nulstillende, men det gjorde hende blot endnu mere sulten.

Angus betragtede det sted, hvor hun var forsvundet rundt om hjørnet. Så rejste han sig og begyndte at klæde sig på.

Hvad han ikke havde bemærket var den skygge, der havde løsnet sig fra muren på gadens modsatte side og var fulgt efter Merete Berthelsen.

Det var den første af de ting, der denne dag var anderledes end normalt.

Den anden af denne dags ekstraordinære hændelser fandt sted nogle timer senere langt fra Angus' forretning i det indre København, helt præcist i en villa på Hartmannsvej i Lyngby. Det var husets tyveårige datter Natasha, der ved firetiden vendte hjem fra en tenniskamp og ikke fandt nogen hjemme.

Natasha Willumsen ville ikke selv have betegnet sig som datter af huset, faktisk under ingen omstændigheder. Fjorten dage tidligere var hun vendt hjem fra et ophold på en sprog-

skole i London, og det var, havde hun sagt til sig selv i lufthavnen, da hendes mor stod ved udgangen og vinkede som besat, absolut midlertidigt og kun tvunget af omstændighederne, at hun havde sagde ja til at flytte tilbage til sit gamle værelse. Men det var da det mest praktiske, pludrede moren i bilen på vejen hjem fra lufthavnen, ikke sandt, det var det da?

Natasha havde været tavs. Nu kastede hun tennisketsjeren fra sig og råbte et højt og ironisk "Jeg er hjemme" ud i den store entre, som moren kaldte en hall, og hvorfra en trappe førte op til første sal og adskillige døre ud til husets øvrige rum. Så smed hun sig i en sofa og nød den stilhed, der rungede tilbage fra huset. Det var utænkeligt, at faren skulle være hjemme på dette tidspunkt, og moren, vidste hun, var i dag et eller andet sted oppe på nordkysten.

Tanken om moren fik hende til at fnyse. Denne slange, denne edderkop! Så længe hun kunne huske, havde moren spundet sit net og kastet det ud over hendes liv, over skolen og fritiden og veninderne, over hendes påklædning og vaner og manerer og senere over hendes kærester, ja, ikke mindst dem, altid venlig, altid mildt vejledende, altid anerkendende i det ydre, men i virkeligheden manipulerende, bestemmende, irettesættende. Det var blevet tydeligere end nogen sinde, efter at hun var vendt hjem fra London. Natasha havde et bestemt billede af sin mor, en sky eller en tåge, der strakte sig fra jorden helt op i himlen, blød og omsluttende og kærtegnende, kunne man tro, men som i virkeligheden lammede hende og bedøvede hende og puffede hende i bestemte retninger, fordi skyen var røgen fra en ildsprudende drage.

Slange, edderkop, drage. Ordene gjorde godt. I gymnasiet var det blevet lettere. Lektier og nye venner gjorde det nemmere at isolere sig, selv om moren stadig havde forsøgt at blande sig. Natasha klarede sig godt, og London var ni måneders frihed. Verden lå for hendes fødder, fortalte man hende. Alligevel var det, som om hun ikke kunne komme i gang med den. Moren troede, hun skulle starte på Copenhagen Business

School til efteråret. Hun havde vel husket at sende ansøgningen, ikke sandt? havde hun kvidret på vej hjem fra lufthavnen og taget hendes tavshed som en bekræftelse.

Natasha kiggede tomt ud i rummet. En lastbil skramlede forbi ude på Nybrovej, en fugl højt til tops satte i med sang. Hendes blik vandrede langs væggen gennem den brede dør ud i køkkenet til det sorte marmorbord og morens pung.

Morens pung.

Morens opsvulmede, hemmelighedsfulde pung. Som hun ikke lod nogen komme i nærheden af, som hun måtte have glemt i morges.

Tanken var længe om at trænge ind. Natasha rejste sig med et sæt og sprang ud i køkkenet. Mærkeligt opstemt vejede hun pungen i hænderne, så knappede hun den op og gav sig til at bladre gennem morens plastickort og boner, kvitteringer og sedler. Du må da have nogle hemmeligheder, mor, mumlede hun og gav sig til at rode pungen igennem igen og mere omhyggeligt, og denne gang opdagede hun en skjult lomme bagerst i pungen med en sammenfoldet seddel. Til Natashas umådelige overraskelse var der skrevet et digt på sedlen, nej, ikke et digt, en gammel sang: *Ind til dig, ind til alt det søde, ind til dig mit mandags stævnemøde.*

En irriterende melodi fra morens ungdom. Under teksten havde hun skrevet "På torsdag! På torsdag! På torsdag!" og tegnet en tændstikmand med et vildmandsagtigt hoved og kæmpestore hænder. Og så havde hun skrevet et telefonnummer.

Hvad har du gang i, mor, mumlede Natasha og trykkede nummeret på sin mobil. Efter tre ringelyde blev telefonen taget.

"McFinney fotografering," sagde en mand med en behagelig stemme, "et øjeblik."

Natasha afbrød omgående forbindelsen.

Dagens tredje, usædvanlige hændelse indtraf om aftenen

nogle timer senere i Angus' lejlighed i Holsteinsgade. Ved ottetiden åbnede han døren for Laila Alfredsson og serverede et glas hvidvin, som de drak stående i det snævre køkken. Derefter gik de i seng.

Angus' spartanske lejlighed afspejlede hans livsform. I stuen fandtes en hjørnearbejdsplads med en computer, en gyngestol, et bord med tre stole, en reol med bøger og musik og en glasvitrine med fotoudstyr. I soveværelset opbevarede han sit tøj i et indbygget skab og en kommode af teaktræ, der lugtede af gammel skole. Hans seng var enkel og ikke særlig stor. Kun væggene var ekstravagante, behængt med indrammede fotografier fra Angus' rejser rundt i verden.

Uden for vinduet var et egetræ ved at springe ud. Nu, halvanden time senere, lå Laila nøgen udstrakt på maven med armene og hagen hvilende på Angus' bryst. Hendes ballers halvmåneform lyste i den tiltagende dunkelhed, en tung lugt af køn fyldte rummet. Laila lod blikket glide hen over sort-hvid fotografier af fremmede byer, over sydlandske porte og døre i stærke farver, over romaer ved en skurvogn og en jagende himmel i et prærielandskab videre forbi et foto af en usædvanlig smuk kvinde ud til egetræet, og så snusede hun ikke for første gang denne aften til Angus og kiggede på ham med en panderynken, han ikke kunne tyde.

Angus vidste ikke meget andet om Laila, end at hun var i begyndelsen af trediverne og boede med mand og to småbørn i Vanløse, og at hun officielt var til gymnastik. Han havde fået øje på hende et par måneder tidligere på en kunststudstilling foran et stort maleri og var blevet tiltrukket af den eftertænksomme skikkelse, der på en sær måde havde lyst rummet op. Det var kontrasten, tænkte han senere, den gennemsigtigt skinnende kontrast til det kantede og kolde rum mærkeligt understreget af hendes mørke brillestel. Han nærmede sig, så hun ikke havde kunnet undgå at få øje på ham, og fordi hun blev stående, vendte han sig om og spurgte, om han måtte låne hendes katalog. Hun rakte ham det med nysger-

rigt overraskede øjne, og fordi han selv nøjedes med at smile og levere kataloget tilbage, faldt de i snak. Bagefter inviterede han hende på kaffe i den marmorskinnende foyer, de lo og flirtede og drak en øl, og så var de taget hjem til ham. Senere fortalte hun, at manden og børnene havde været på besøg hos familien i Jylland.

Angus kunne aldrig sige præcist, hvorfor en kvinde tiltrak ham. Hos Laila var det netop noget med kontrasten, mellem omsorg og opofrelse og en lidenskab, han anede kun at have set en flig af. Hun kom altid om aftenen, og ivrigheden fra de første møder var stadig intakt, ja, hos Laila syntes den at vokse fra gang til gang. Men netop denne aften, tænkte Angus i entreen, da klokken allerede nærmede sig ti, og Laila havde været i bad og var ved at trække sin jakke over skulderen, havde hun været anderledes. I aften havde hun været tavs og eftertænksom.

Hun gav ham et kys og rynkede panden for gud ved hvilken gang.

Angus kunne ikke vide, at Lailas panderynken skyldtes ham selv. På grund af forårsvejret var han efter lukketid cyklet en tur op langs kysten. På tilbageturen kørte han en omvej og spiste en shawarma et sted på Nørrebro. Han var derfor kommet hjem så sent, at han ikke havde haft tid til at gå i bad.

Laila rynkede panden, fordi hun havde fået færtten af en anden kvinde.

Laila Alfredsson havde lugtet Merete Berthelsen.

Kapitel 2

Angus og kvinderne

Ingen kunne bestride Angus McFinneys særlige forhold til kvinder. De faldt for ham på stribe, for den kompakte skotte med det stride, sorte hår, de brune, dybtliggende øjne og de store, velformede hænder. Angus selv havde for længst konstateret, at sådan var det. I begyndelsen en smule undrende, fordi han aldrig havde anstrengt sig for at erobre det modsatte køn. Den reserverede opmærksomhed, der faldt ham naturlig, havde imidlertid vist sig overordentlig virkningsfuld.

“Angus får kvinder til at føle sig værdsatte,” sagde Marie.

“Angus er en vellystning,” sagde Martin.

Marie og Martin var Angus' ældste venner sammen med Ludvig. Nu sagde han ingenting. Han vidste, at Martin var en kyniker, hvad der på skolen for længe siden havde vist sig i en håndfast tilgang til fotografering. Martin ville lære teknik og være pressefotograf, dokumentere virkeligheden, som den var. Efter skolen skaffede han sig arbejde på et dagblad. Kort før de tredive løb han ind i en fysioterapeut, som han giftede sig med og fik to piger med og igen blev skilt fra, fordi, sagde han, hun var irrationel og magtskyg og værst af alt, begge dele uerkendt. Marie derimod havde været en drenge-pige med en aura af utilnærmelighed og skepsis. Hun gennemførte uddannelsen med udmærkelse uden nogen sinde at bruge den. Naturligvis gik hun i seng med Angus, dengang helt i begyndelsen, fordi han som en af de få ikke lagde an på hende. Efter

skolen skiftede hun fra job til job, havde kortvarige forhold til mærkelige mænd, blev nogle gange urimeligt såret, men løb til sidst ind i en officer, en høj og disciplineret premierløjtnant. Allerede da hun mødte ham, var han på missioner til udlandet, og han var stadig borte halve år ad gangen.

Angus selv var rejst ud i verden for at fotografere den. Han havde jagtet den særlige vinkel og det specielle lys, det enestående motiv og den afslørende kontrast, han havde jagtet det flygtige øjeblik, der var al fotograferings mål. På den lange rejse udviklede han en færdighed, der var blevet til en dyd: at leve det enkle liv. Ikke mere bagage end hvad der nemt kunne skuldres, det mest primitive fotoudstyr, brød, ost og frugt, den billigst mulige transport og de usleste hoteller. Han opdagede, at friheden fandtes i det simple, og ved hjemkomsten lejede han lokalerne i Skindergade, fordi han ville være uden bånd. På grund af sit fordringsløse liv overlevede han den første svære tid og konsoliderede sig og kunne senere lukke forretningen i måneder ad gangen eller blot en eftermiddag, når han havde lyst. Et par gange havde han udstillet sine fotografier og fået gode anmeldelser. Alt imens var kvinderne kommet og gået.

“En truede med at melde dig til politiet,” sagde Martin.

Sandt nok, men det havde ikke været alvorligt ment. Alligevel havde Gunhild været usædvanlig: temperamentsfuld og lidenskabelig, men først og fremmest bekymret. Hun var en af dem, der bag overfladen og de store hænder mente at have opdaget den rigtige Angus, ham, der i virkeligheden var i nød. Da det endelig gik op for hende, at han ikke skulle reddes fra noget, og at han heller ikke så nogen grund til at nøjes med en enkelt kvinde, forvandlede hendes bekymring sig til raseri: Du er en udspekuleret rad, Angus. Spiller mystisk og sårbar, og så er du bare en kold fisk, der er bange for at binde sig. Du er en stakkel, Angus McFinney. Og så var det, at hun truede med at melde ham til politiet. For falsk varedeklaration. Og salg af fordærvede fødevarer.

“Hun burde have vidst bedre,” sagde Marie.

Angus var enig. For han løj aldrig og foregøglede intet, og hverken Gunhild eller nogen anden havde han lovet mere, end han kunne holde. Hvis en kvinde alligevel så ønskeforestillinger i ham eller havde urealistiske forventninger, hvad kunne han gøre?

“Du er kold som is,” sagde Martin.

Det var helt forkert, tænkte Angus. For han hadede de pinefulde afslutninger lige så meget som kvinderne selv. Nemtest var det, når de valgte at gå, når dårlig samvittighed eller angst for afsløring eller ganske enkelt begyndende kedsomhed drev dem tilbage til manden og dagligdagen. Nogle af dem kunne finde på at vende tilbage år senere til kortvarige, glade gensyn. Andre derimod tog det hårdt på, når de efterhånden forstod, at han ikke var en mand for fremtiden. Det kunne udvikle sig til raseri som hos Gunhild, hvad der endda var til at leve med, men også til bedrøvelse og bebrejdelser. Livskval, ganske enkelt. Men hvad skulle han gøre? Leve i cølibat?

“Du skulle tage penge for det,” sagde Martin.

“Martin!” udbrød Marie.

Ingen af dem lagde noget særligt i, at Angus kløede sig på næsen og så til siden. Han var kommet i tanke om en fuldmægtig fra finansministeriet, Lisbeth, der efter et månedlangt forhold, da han en aften i lejligheden var gået i bad, og telefonen havde ringet, havde sluppet sig ud af sengen og taget telefonen og var kommet til at snakke med Ulla fra Dragør, som han også havde et forhold til på det tidspunkt. Lisbeth og Ulla blev bogstaveligt talt veninder på minutter, og da han kom ud af badet og ville have sin telefon, viftede hun ham af. Lisbeth og Ulla talte længe, de lo og fortalte historier og udvekslede intime detaljer om Angus, der ikke vidste, hvad han skulle stille op med sig selv. Bagefter kastede Lisbeth telefonen fra sig med et udtryk af væmmelse og klædte sig på i lyntempo. På vej ud smed hun en tusindkroneseddel på gulvet.

Heller ikke Ulla hørte han fra igen.

“Du må have kneppet flere hundreder,” sagde Martin.

“Martin!” sagde Marie. “Altså!”

Angus rystede på hovedet, for så mange var det slet ikke. Alene af den grund, at hans forhold oftest varede både uger og måneder. Og desuden, hvad Martin end forestillede sig, trofæsamlere var han ikke.

“Er der aldrig nogen, der har hævnnet sig?” spurgte Martin.

Ikke kvinderne selv, hvor rasende eller sårede de end havde været. Men en mand i slips og jakkesæt var engang kommet ind i forretningen og havde spurgt, om han var Angus McFinney selv, indehaveren. Da Angus bekræftede det, slog manden ham uden videre en knytnæve i ansigtet. Så bøjede han sig hen over disken, hev den liggende Angus op ved håret og hvædede, at dette kun var begyndelsen, hvis ikke han kunne holde sin pik for sig selv. Angus fik et blåt øje og var rystet lang tid efter. Nogle gange var det ellers tydeligt nok, når ægtemanden var ved at fatte mistanke, når han ringede til sin kone flere gange, mens hun var hos Angus, eller når det blev vanskeligere og vanskeligere for hende at slippe væk. Men Vibeke havde intet bemærket, sagde hun, da hun forpustet opsøgte ham et par timer senere og varsomt følte på hans øje. Hun anede ikke, hvordan Lars havde fået nys om ham, det var hun forfærdeligt ked af, stakkels, stakkels Angus, men hun åndede tungt og ophidset og overdængede det maltrakterede øje med kys og fortsatte til kinder og hals og bryst og faldt på knæ og knappede hans bukser op og endte med at give ham et afskedsblowjob.

“Hvorfor har du aldrig fundet dig en rigtig kæreste, Angus?” spurgte Marie.

Det var let at svare på, tænkte Angus: Fordi han ikke kunne nøjes med det uperfekte. Og hvor tiltrukket han end havde været af en enkelt eller to af de kvinder, som havde krydset hans vej, Adele, for eksempel, den svenske studerende, som besøgte ham i årevis, når det passede hende, i perioder så ofte,

at hun næsten boede i hans lejlighed, flygtig som et vindpust eller et duftspor, som det den dag i dag smertede en smule at tænke på, eller Nora, der var det stik modsatte, et chok, et granatnedslag, en fordrejning, der stimulerede alle sanser og var borte igen, længe før hans sjæl var landet, efterladende sig et mærkeligt tomrum, så havde ingen af dem været fuldkomne, heller ikke Adele eller Nora. Nogle kvinder gav ham åndenød, når de berettede om deres liv, skemalagt og ufrit med job og kolleger og mand og børn og hus og bil og ferier og ting, bunker af begrænsende ting, men alligevel liv, som de ikke kunne forestille sig anderledes. Andre sprang hen ad vejen ud som bestemmende, omklamrende, selvretfærdige eller hysteriske, eller de afslørede irriterende vaner. Der kunne også være noget ganske simpelt i vejen, manglende opfindsomhed i sengen, for eksempel, eller lugten af deres kusse. Angus vidste, at jagten på det fuldkomne var tæt forbundet med fascinationen af det enkle. Og han vidste også, at han, når han engang løb ind i den rigtige, hende, der udraderede enhver tvivl, ville starte et nyt liv i tosomhed.

“Selvbedraget vil ingen ende tage,” sagde Martin.

“Hvad var der galt med mig, Angus?” sagde Marie
Martin spærrede øjnene op. “Også du, Marie?”

“Du ville ikke have mig, Marie,” sagde Angus.

Kapitel 3

En middag for to

Merete Berthelsen brød sig ikke om overraskelser, og det vidste hendes mand godt. Det kom derfor som en dobbelt overraskelse for hende, at Christoffer Berthelsen en af de sidste dage i maj ved halvfemtiden om eftermiddagen trådte ind på hendes kontor med en stor buket roser i hånden. Christoffer smilede og slog ud med den fri arm, så trykkede han roserne i favnen på sin kone, der forbløffet havde rejst sig fra sin stol. Til den dejligste kvinde i verden, sagde han og gav hende et kys. Nu kunne hun overlade roserne til sin sekretær, så ville de pynte på kontoret i morgen og minde hende om ham, men nu måtte hun komme med, for han havde en overraskelse til hende, og børnene skulle hun ikke tænke på, for dem tog Laima sig af.

Merete havde en bunke sagsakter liggende på sit bord og var irriteret. Hun førte for tiden en erstatningssag for en entreprenør, der krævede hele hendes opmærksomhed, og hun lod sig kun modvilligt føre gennem forkontoret ud på gangen forbi kollegernes nysgerrige døre og videre ned ad trapperne til gaden og Christoffers lyseblå BMW. Vi skal nordpå, sagde han hemmelighedsfuldt, der er noget, jeg vil vise dig, og så lagde de sig ud i myldretidstrafikken og kørte gennem byen i retning mod Hillerød. Halvanden time senere snoede de sig ned gennem Tisvilde og standsede kort efter på den store parkeringsplads ved stranden.

Der blev stille i bilen, da Christoffer slukkede motoren. Han trak nøglen ud og smilede frem for sig. Solen skinnede, vinden var løjet af.

“Hvad skal vi her?” spurgte Merete misfornøjet.

Christoffer smilede igen. Så steg han ud af bilen, gik rundt om den og åbnede døren for Merete, der modvilligt steg ud, og fik hende til at tage skoene af. Jo, kom nu, det var jo her, de havde mødt hinanden, havde hun glemt det? Han tog selv skoene af og tog hende under armen, så førte han hende gennem den lave klitrække ned til strandkanten, hvor han tog hendes hånd og med et bredt og drømmende smil slentrede af sted i retning mod molen og de store skrænter. Det var så længe siden. De havde været så unge dengang. De havde været i sommerhus begge to og havde fået kig på hinanden ved stranden, ja, sådan var det. Solen bagte ligesom i dag, men vandet, det var varmere, ha ha! Om aftenen løb de ind i hinanden på en café oppe i byen, hun sammen med nogle venner, han med en ven fra partiet, og hun var ikke nem at komme i snak med, nej, det var hun ikke, men hun tog alligevel imod den drink, han købte til hende, en tequila sunrise, ha ha, det burde jo være en “sun-downer”, spøjte han, og derfor gik hun med ned til stranden for at se solen gå ned. De satte sig i sandet, og da mørket havde sænket sig, klædte hun sig pludselig af og løb ud i vandet, splitternøgen, og hun var ikke engang fuld. Det havde han aldrig glemt, og tænk, han gjorde det samme, selv om de ikke var alene på stranden og næsten ikke kendte hinanden. Ja, det var begyndelsen. Og de havde ikke været her siden.

“Hvad er der galt med dig?” spurgte Merete panderynkende.

Hun var efterhånden blevet vagtsom. Men Christoffer nøjedes atter med at smile. Ved molen krydsede de klitrækken, vandrede tilbage til parkeringspladsen og børstede sandet af fødderne, og så startede Christoffer bilen og kørte ad kyst-ruten mod Gilleleje til en restaurant nede ved havnen og et reserveret bord. Han slog ud med armene, bestilte østers og

hvidvin hos en uniformeret tjener, og løftede sit glas.

Meretes vagtsomhed havde forvandlet sig til uro. Hun ville vide, hvad denne udflugt handlede om. Det fik Christoffer til at bøje sig ind over bordet med en betydningsfuld mine. Der er noget, jeg skal fortælle dig, sagde han så lavt, at ingen andre kunne høre det. Han kneb øjnene sammen. Jeg har fået en ordførerpost. Jeg bliver trafikordfører. Det bliver officielt i morgen.

Han lænede sig tilbage og smilede bredt.

“Det er et stort skridt for mig, Merete, det må du være klar over. Måske sidder du over for en kommende minister.”

Merete løftede endelig sit glas.

“Tillykke,” sagde hun med et afmålt smil.

Kun hun selv vidste, hvor lettet hun var.

Merete Berthelsen kunne ikke vide, at hendes mand en uge tidligere havde opsøgt et diskret kontor i Tornebuskegade tæt på Nørreport Station og efter et par sekunders vurdering af manden på den anden side af bordet havde meddelt ham, at han ønskede sin kone overvåget. Privatdetektiven, en lille mand med skarpe ansigtstræk og mørkt hår, betragtede Christoffer med årvågne øjne. Så spidsede han mund og nikkede, hvorefter han rettede sig op og sagde, at det var en standardopgave, han kunne tilbyde masser af erfaring, effektivitet og diskretion var en æressag, men han måtte bede om betaling forud, og han havde naturligvis brug for oplysninger om Christoffers kone.

Dem havde Christoffer givet ham i en kuvert. I går eftermiddag havde han så fået resultatet af den første uges overvågning registreret minut for minut, fra Merete forlod villaen i Gentofte om morgenen, til hun atter vendte hjem om aftenen. Et enkelt tidsrum sprang i øjnene: Tirsdag mellem 12.25 og 13.30 havde hun været i en fotoforretning i Skindergade. Døren havde været låst imens, og et skilt med *Kommer straks* havde hængt i vinduet. Detektiven havde ikke kunnet se, hvad

der foregik inde i forretningen, men bagefter var Merete hastet til et kontorkompleks i Vester Voldgade, hvor hun havde været resten af eftermiddagen.

Christoffer var blevet varm i ansigtet. Hvad i alverden lavede man en hel time hos en fotograf? Han havde aldrig forestillet sig, at Merete kunne være utro. På mange måder var hun den perfekte partner, regelret og omhyggelig i alle livets forhold, ansvarsfuld og arbejdsom og til at stole på. Nogle gange havde han tænkt, at juraen med sine regler og forordninger var mere end et kald for hende, at den var en slags udlevelse af et indre krav. Merete viste sjældent sine følelser, og derfor ville nogle mennesker sikkert kalde hende kølig. Men det var kun, fordi de ikke kendte hendes anden side, den private og løsslupne, der uventet kunne eksplodere, som den nogle gange gjorde det i sengen derhjemme, som den havde gjort den gang på stranden i Tisvilde, da hun smed tøjet og fik ham til at gøre det samme. Desuden var hun smuk. Altid blandt de kønneste, altid blandt de mest stilfulde, hvor hun end ledsagede ham.

Nej, Merete var ikke den, der lagde hindringer i vejen for hans karriere.

Og nu var hun utro?

Christoffer plejede at kunne stole på sine fornemmelser. De havde hjulpet ham allerede i gymnasiet, da han havde meldt sig ind i Venstres Ungdom og var blevet kendt for sine talerevner og skarpe analyser. I virkeligheden havde det været let. Det handlede om menneskesyn, om at anerkende folk som enkeltindivider med særegne ønsker og behov, man ikke skulle gøre sig til dommer over. I højstemte øjeblikke havde han næsten følt, at han var ude i et helligt ærinde. Politik handlede om at fjerne forhindringer, at give folk mulighed for at vælge deres egne veje, så simpelt var det, og med det klippefaste udgangspunkt var det nemt at forholde sig til hvad som helst. Andre i hans omgangskreds havde været endnu mere radikale, endnu mere væmmede ved de påtvungne fæl-

lesskaber og fascinerede af det enkelte menneskes kraft. Ulrik, for eksempel, som ganske vist aldrig havde meldt sig ind i VU, men som den dag i dag var hans ven, og som utrætteligt havde tordnet mod ufriheden i det danske samfund. Straks efter gymnasiet begyndte både Ulrik og Christoffer på statskundskab på universitetet, og senere, da Ulrik efter nogle år som kommunikationsrådgiver i statslige styrelser havde fundet sin hylde som politisk kommentator, ekstrem i sin argumentation for den enkeltes fortrinsret, ganske vist, men interessant og tankevækkende, det måtte man give ham, og Christoffer for alvor skulle til at profilere sig i partiet, hjalp fornemmelserne ham igen. Nu handlede det om alliancer, om at sikre sig støtter blandt partimedlemmerne og selv støtte op om fremtidens magtfulde. I offentligheden blev han kendt som hudfletter af den gamle regering, han jublede højest af alle ved magtovertagelsen og blev belønnet med en valgkreds på Fyn, som ved næste valg skaffede ham i Folketinget. Den gamle statsminister havde et godt øje til ham, og den nye klappede ham på skulderen og sagde, at han havde lagt mærke til hans loyale forsvar for hans person.

Alt imens havde han giftet sig med Merete og fået børn.

Christoffer stak til sine østers, som tjeneren i mellemtiden havde serveret. Ja, han plejede at have gode fornemmelser. Men nu var det, som om de ikke ville hjælpe ham. En yacht krydsede rundt i havnen med nedrullede sejl. Metalliske klonk, redningsveste i bevægelse. Han kiggede på sin kone, og så kom han til at smile, forbavset over sin egen forlegenhed. Han var glad for alt det, de havde opnået, sagde han. Børnene og villaen og sommerhuset, investeringerne til fremtiden, rejserne og deres karrierer, der ikke var til at kimse ad. De havde støttet og hjulpet hinanden, og tænk, hvad det ikke kunne blive til endnu. De var stadig unge, han ville måske blive minister, og hun? Ville det ikke være forfærdeligt, hvis alt det blev bragt i fare?

“Hvorfor i alverden skulle det også det?” sagde Merete.

Christoffer var på nippet til at nævne fotografen i Skindergade. I stedet stak han igen til sine østers og sagde, at den nye ordførerpost ville være krævende. Der var meget at sætte sig ind i, han ville i endnu højere grad blive en offentlig person.

“Det er ikke til at vide, om en eller anden journalist giver sig til at snage i mit privatliv,” sagde han. “Det må vi næsten regne med, Merete. Sikkert også i dit.”

Meretes læber frøs til is.

“Er det bare derfor, du har kørt mig herop?” sagde hun. “For at fortælle mig det? Det kunne du lige så godt have gjort derhjemme.”

Det var et instinkt fra retssalen, der fik Merete til at gå til modangreb. For et øjeblik siden, da Christoffer havde afsløret sin nyhed, blev hun lettet. Hans efterfølgende, atypiske stikken til maden gjorde hende imidlertid atter urolig. Nu fik hendes blåfrosne læber ham til at tie.

Merete tænkte sjældent over sit ægteskab. Mest af alt fordi hun ikke var utilfreds. Naturligvis kunne visse ting være bedre, Christoffers præstationer i ægtesengen, for eksempel, der ikke ligefrem var originale. Men når hun sammenlignede med så mange andre, hendes klienter, for eksempel, hele spektret af mennesker i evige konflikter principløst slingrende gennem livet, så kunne hun ikke klage. Nej, Christoffer var god nok. Deres fremtidsforventninger var afstemte helt fra starten. De blev kærester i studietiden, og da de bagefter fik job, købte de villaen i Gentofte, endnu en smule risikabelt, fordi hun på det tidspunkt kun var advokatfuldmægtig, og Christoffer først var ved starten af sin politiske karriere. Men deres økonomi var hurtigt blevet bedre, og så var de gået i gang med børnene, Oliver og Cecilie hurtigt efter hinanden. Allerede mens børnene var små, tog baltiske au pair-piger sig af dem, så der var plads til at arbejde sig opad for dem begge og konsolidere sig yderligere.

Hvad der var hændt med Angus, var helt ud over det sæd-

vanlige. Angus, Angus, hun plejede ikke at tænke på ham, nu tænkte hun på ham hele tiden, mens Christoffer slubrede sine østers. Han var kommet til at veje for meget, og hans hænder var små, mens Angus var senet og massiv, og hans hænder kunne fatte om en hel balle. Allerede da hun første gang trådte ind i hans butik, pirkede han til en hemmelig krog i hendes indre. Et pludseligt flashback sendte hende tilbage til en næsten glemt hændelse i forældrenes sommerhus i Tisvilde, da hun ikke var mere end elleve eller tolv år gammel. Bag sommerhuset var der en græsplæne op til en nåleskov med mørke og kølige stammer af ukendt udstrækning, som hun aldrig havde vovet sig ind i. En eftermiddag, da hun var alene hjemme i solskinet på græsset, fik hun pludselig en fornemmelse af, at nogen betragtede hende. Hun satte sig op med et sæt og så sig forskrækket omkring. Men først efter et stykke tid fik hun øje på ansigtet i skoven, en kropsløs og sydlandsk dreng med langt og mørkt hår og nysgerrigt udfordrende øjne. Af en eller anden grund skreg hun ikke, og i næste øjeblik var ansigtet borte. Hun skyndte sig ind i huset, men fordi hun vidste, at forældrene ville krydsforhøre hende og sætte alverdens ting i værk, fortalte hun ikke noget om drengen, og næste dag på samme tid sørgede hun for atter at være i haven. Og ganske rigtigt: Netop som forældrene var gået ind i huset, som om hun var blevet holdt under observation, var ansigtet der igen, de samme spørgende, drillende øjne, der uimodståeligt trak hende til sig. På grænsen mellem den lyse have og den mørke skov så hun, at drengen var tynd og barfodet. Han var ikke højere end hun selv og klædt i en snavset trøje og slidte shorts. Han målte hende ugenert, ja, næsten hånligt, og nikkede ind mod skoven, og hun fulgte virkelig efter ham, længere og længere ind, så langt, at haven efterhånden kun var synlig som et fjernt lysskær. I den blødt fjedrende skovbund standsede han endelig og vendte sig om mod hende. Trætoppene susede, et stykke tid stod de over for hinanden, så smilede han og begyndte at klæde sig af. Et efter et landede

hans klædningsstykker på jorden, ind til han nåede underbukserne, og et lille og hårløst strittende lem sprang frem som en trolde af en æske, knoglet og hårdt som resten af drengen. Hun stirrede fascineret. Det rykkede i hendes hånd, fordi hun havde lyst til at røre ved det, og drengen lo et sted langt nede i halsen. Så nikkede han som tegn på, at hun selv skulle klæde sig af. Hun tøvede, hun vaklede, men så trak hun sin bluse over hovedet og trådte ud af sine sandaler, lynede nederdelen ned og lod den glide ned på jorden, og til sidst, atter tøvende, trak hun sine trusser ned og lagde dem oven i bunken.

Et vindpust trak kærtegnende gennem skoven. Det rislede på hendes nøgne krop, på ryggen og på ballerne, på håndledene og ned ad lårene. Drengen smilede selvtilfreds og nysgerrigt. Så rakte han en hånd frem for at røre ved hende.

I dette øjeblik hørte hun sin far kalde i det fjerne, og i næste sekund havde hun grebet sit tøj og styrtede tilbage gennem skoven, så hurtigt hendes ben kunne bære hende. Bag sig hørte hun drengen slå en skraldende latter op. I udkanten af skoven klædte hun sig på i febrilsk hast. Med bankende hjerte lykkedes det hende at slippe ud i haven uden at blive set, skrækslagen over at kunne være blevet opdaget, men i de følgende dage allermest forbløffet over sin egen dristighed.

Resten af sommeren undgik hun haven, og hun så aldrig drengen igen. Nu, mange år senere, havde Angus genkaldt episoden. Det havde snurret i hendes underliv, da hun havde stået i hans forretning den første gang, så meget, at hun havde tjekket ham ud på nettet og mod al fornuft ikke havde aflyst deres aftale. Mens han fotograferede hende, forestillede hun sig, hvordan det ville være at klæde sig af foran ham, uden videre. Og da hun ved sit tredje besøg havde besluttet at være sammen med ham, gjorde hun det.

Det havde overgået alle hendes forventninger. At elske med Angus, nej, at kneppe med ham, at kopulere med ham, at bestige ham og lade sig bedække af ham forfra og bagfra og her og der, at smage på hans krop de hemmeligste steder og

selv lade sig smage var mere vildt end noget andet, hun havde foretaget sig. Med Christoffer kom hun næsten aldrig, med Angus kom hun hele tiden. Det sværeste havde været anden gang, da hun havde måttet beslutte sig for at indlede en rigtig affære, da hun ikke længere ville kunne påberåbe sig et øjebliks svaghed. Men hun havde gjort det, og siden forligede hun sig med sit sidespring og fandt en *modus vivendi*. Hun afsondrede ganske enkelt Angus fra resten af sit liv. De talte aldrig meget, og hun tænkte aldrig på ham, før hun om morgenen i bilen tjekkede sin kalender, og hvis det kunne passes ind, ringede hun til ham og lavede en aftale og fik sommerfugle i maven, lige til hun havde kneppet med ham på den snehvide madras, for så at forlade ham og glemme ham.

Hun fnøs af sig selv.

Hvordan skulle Christoffer kunne opdage det? Når alt foregik i arbejdstiden, når hun altid havde gode undskyldninger for at forlade sit kontor, når hun altid var til at få fat på gennem mobilen selv i Angus' atelier midt i det hele? Når hun havde vænnet sig til hver dag ved hjemkomsten at tage bad som det allerførste, for at det ikke skulle virke påfaldende?

Hun kom til at sukke. Christoffer var blevet færdig med sine østers og kiggede overrasket på hende. Hun gengældte hans blik med en pludselig ømhed.

“Hvor er det godt for dig med den ordførerpost,” sagde hun.

Christoffer greb hendes hænder og gav dem et klem.